

Sygn. akt VII U 1707/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 r. w Warszawie

sprawy R. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. R. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 26 października 2015 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1707/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 26 października 2015 r., wydał decyzję (znak (...)), mocą której odmówił ubezpieczonej R. R. (1) przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U z 2015 r., poz. 748), (k. 3 a.s.).

R. R. (1), w dniu 12 listopada 2015 r. złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (dalej zwanym organem rentowym), odwołanie od w/w decyzji z dnia 26 października 2015r. (znak (...)). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że podstawą wydania odmownej decyzji było orzeczenie komisji lekarskiej, która stwierdziła że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy. Wnioskodawczyni podniosła również, iż wcześniej pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Podkreśliła, iż mimo licznych operacji, przebytej rehabilitacji i wizyt w sanatorium jej stan zdrowia nie poprawił się, a wręcz przeciwnie uległ pogorszeniu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 24 listopada 2015 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczona pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, która zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 10 października 2014 r. przysługiwała jej do dnia 21 października 2015 r. Ponadto wnioskodawczyni została w toku postępowania skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 19 października 2015 r. uznała, że ubezpieczona jest

częściowo niezdolna do pracy, do dnia 30 kwietnia 2016 r. Na tej podstawie decyzją z dnia 26 października, przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, do dnia 30 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. R. (1), urodzona w dniu (...), orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 10 października 2014 r. została uznana za całkowicie niezdolną do pracy do dnia 31 października 2015 r. (s. 42 a.r.).

W związku ze zbliżającym się upływem wskazanego wyżej termin w dniu 22 września 2015 r. odwołująca złożyła ponowny wniosek o przyznanie na jej rzecz renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (k.47 a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego odwołująca została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 6 października 2015 r. uznał badaną za częściowo niezdolną do pracy do dnia 30 kwietnia 2016 r. (k. 48 a.r.).

Na skutek wniesionego sprzeciwu ubezpieczona została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 19 października 2015 r., również uznała, że badana jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 kwietnia 2016 r.

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 26 października 2015 r. decyzję (znak (...)), przyznającą ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, do dnia 30 kwietnia 2016 r.

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, R. R. (1) złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k.2 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 14 grudnia 2015 r. dopuścił dowód z opinii łącznej biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii i medycyny pracy, celem ustalenia czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej, to na czym ona polegała (k.16 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu ortopedii – M. R. oraz biegły sądowy z zakresu medycyny pracy – K. G. w opinii łącznej , stwierdzili iż na podstawie badań przedmiotowych i podmiotowych wykryto u odwołującej naruszenie funkcji i wydolności narządu ruchu w stopniu, który uniemożliwia wykonywanie dotychczasowego zatrudnienia. Ponadto u ubezpieczonej występują zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych oraz przebyte zabiegi endoprotezoplastyki prawego stawu kolanowego u badanej mają niewątpliwie wpływ na wydolność statycznie – dynamiczną obu kończyn dolnych i wymagają nadal okresowego postępowania rehabilitacyjnego oraz farmakoterapii i powodują długą niezdolność do pracy z powodów ortopedycznych. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa również wymagają okresowego postępowania rehabilitacyjnego oraz przyjmowania (...) w przypadku nasilenia dolegliwości bólowych. Reasumując wnioskodawczyni w ocenie lekarzy biegłych z zakresu ortopedii i medycyny pracy spełnia kryteria częściowej niezdolności do pracy. Częściowa niezdolność do pracy istnieje od listopada 2015 r. do października 2017 r.

W piśmie procesowym z dnia 28 kwietnia 2016 r. organ rentowy wobec łącznej opinii wydanej w dniu 20 lutego 2016 r. przez biegłych lekarzy specjalistów nie wniósł uwag do opinii.

W dniu 5 maja 2016 r. wpłynęło do tutejszego Sądu pismo procesowe wnioskodawczyni w którym podniosła, iż w dniu 20 lutym 2016 r. odbyła badanie lekarskie w Ł., gdzie stwierdzono częściową niezdolność do pracy. Wnioskodawczyni wskazała, że tydzień po badaniu jej stan zdrowia diametralnie uległ pogorszeniu. Wskazała, iż w dniu 27 lutego 2016 r. została zabrana do szpitala, gdzie stwierdzono u niej pęknięcie torbieli jajnika prawego, wysiękowe zapalenie błony śluzowej żołądka, tętniaka tętnicy śledziowej, w prawej opłucnej płyn o grubości warstwy 37 mm – na dowód czego przedstawiła dokumentację medyczną. Ponadto wnioskodawczyni wskazała, że znajduje się pod opieką lekarza chirurga naczyniowego oraz że w jej ocenie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 8 czerwca 2016 r. odwołująca poinformowała, iż jej stan zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu i ponadto nadal podtrzymuje swoje stanowisko i wnosi o ustalenie iż jest całkowicie niezdolna do pracy. W załączeniu odwołująca dołączyła wyniki badań, kartę informacyjną, zaświadczenie lekarskie (lekarza chirurga naczyniowego) oraz orzeczenie z ostatniej komisji Lekarza Orzecznika ZUS.

Na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

W piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2016 r. organ rentowy poinformował tut. Sąd, iż odwołująca R. R. (1) w dniu 15 marca 2016 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania została skierowana na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS, który uznał badaną za całkowicie niezdolną do pracy do dnia 31 maja 2017 r. Na tej podstawie organ rentowy decyzją z dnia 19 lipca 2016 r. przyznał ubezpieczonej R. R. (1) rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia 31 maja 2017 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd, jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. W ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. R. (1) od decyzji organu rentowego z dnia 26 października 2015 r. (znak (...)) nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. Jest niezdolny do pracy;
2. Ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. Niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w

ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej wyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03).

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienie wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy – całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczoną R. R. (1) odwołania należy wskazać, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, albowiem odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinię łączną wydaną przez biegłych z zakresu ortopedii – M. R. i medycyny pracy – K. G. i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia materiału dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonej. Opinię wydali po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. W ocenie Sądu biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawczynie schorzeń uznając iż odwołująca jest osobą tylko częściowo niezdolną do pracy. Jednocześnie zdaniem Sądu oceny powyższej w niczym nie może zmienić przekonanie ubezpieczonej o złym stanie jej zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do świadczenia rentowego, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1968 r., III PRN 66/68) Wobec faktu iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało iż odwołująca jest tylko częściowo niezdolna do pracy w związku z tym odwołanie nie mogło być uwzględnione . Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa przyjął, że odwołanie wnioskodawczynie było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)